

ת"פ 50018/11/18 - מדינת ישראל משטרת ישראל תביעות שלוחת רמלה נגד ליאור אמינוב

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 50018-11-18 מדינת ישראל נ' אמינוב(עצור/אסיר בפיקוח)

המאשימה	בפני בעניין:	כבוד השופט, סגן הנשיאה מנחם מזרחי מדינת ישראל משטרת ישראל תביעות שלוחת רמלה באמצעות ב"כ עוה"ד חן עמרני
הנאשם	נגד ליאור אמינוב באמצעות ב"כ עוה"ד איתן סבג	

גזר - דין

א. כתב-האישום:

הנאשם הורשע בעקבות הודאתו בכתב-אישום מתוקן ובו עבירות של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 ודרישת נכס באיומים של רכוש לפי סעיף 404 רישא לחוק הנ"ל.

בתאריך 16.11.18 הגיע הנאשם, יחד עם שניים נוספים, אל ביתו של המתלונן, שאותו הכיר קודם לכן, לאחר שהנאשם קרא הודעה שנשלחה על-ידי המתלונן לטלפון הנייד של חברתו של הנאשם.

הנאשם התקשר אל המתלונן והזמין אותו להיפגש עמו. המתלונן סירב ואז אמר לו הנאשם: "אל תיתן לי לחפש אותך בחוץ, זה ייגמר יותר גרוע, אני אמצא אותך". למשמע דבריו, ירד המתלונן לפגוש את הנאשם.

אחד האחרים דרש מן המתלונן, כי ימסור לידיו את מכשיר הטלפון הסלולארי שלו על מנת שלא יקליט את המתרחש והמתלונן עשה כן.

בהמשך, הנאשם דרש מן המתלונן להיכנס לרכב כדי לשוחח עמו. המתלונן סירב והנאשם אמר לו: "אל תיתן לי לזיין אותך מול כולם, כנס עכשיו לאוטו". המתלונן נכנס לרכב והנאשם נהג את הרכב למתחם כלא איילון (השניים

האחרים נסעו ברכב יחד עמם).

במהלך הנסיעה ברכב, שאל הנאשם את המתלון לגילו - המתלון השיב לו שהוא בן 19, הנאשם אמר לו **אם הוא רוצה להגיע לגיל 20** והמתלון השיב לו בחיוב.

בהגיעם למקום, יצאו כל הארבעה מן הרכב. הנאשם שאל את המתלון אודות ההודעה והוא השיב, כי הם ידידים והוא התלוצץ עם חברתו.

בתגובה, אמר הנאשם למתלון, **כי עליו לשלם לו 2,000 ₪ עד יום ראשון**. המתלון השיב לו כי הוא חייל ולא יוכל לשלם לו את הסכום. הנאשם השיב לו שבכל יום שיחלוף הוא יאלץ לשלם לו 200 ₪ נוספים.

מיד בסמוך לאחר מכן, הוציא הנאשם מתוך כיס העליונית שלו חפץ חד שטיבו אינו ידוע במדויק למאשימה, הצמידו לבטנו של המתלון וכן הצמיד את ראשו למצחו של המתלון ואמר לו: "אם לא תביא את הכסף אז הפנים שלך לא יישארו חלקות כמו שהם עכשיו".

לאחר מכן, אמר הנאשם למתלון שילך הביתה והוסיף: "אם תערב אנשים אני אערב אנשים יותר גדולים".

האחר השיב למתלון את הטלפון.

ב. מתחם ענישה:

הערכים המוגנים אחר העבירות אותן ביצע הנאשם הם ההגנה על בטחונו, שלומו, שלווה חיו ורכושו של המתלון.

נוכח עקרון ההלימה, התכלית העומדת אחר העבירות שאותן ביצע הנאשם ופסיקה הנוהגת בתחום, אני קובע, שמתחם הענישה לאירוע המתואר בעובדות נע **בין מספר מאסר צופה פני עתיד, של"צ עד 15 חודשי מאסר בפועל**.

אפנה בעניין זה, בשינויים המחויבים, לפסקי-הדין הבאים:

רע"פ 5998/09 **שמאיב נגד מדינת ישראל** (1.11.09):

הנאשם הגיע לחנות מכולת, כשהוא נושא סכין ארוכה, איים על המתלון באמצעות הסכין שירצח אותו (לא הורשע בדרישת נכס), גרם לנזק בחנות, נעדר עבר פלילי **נדון ל - 8 חודשי מאסר בפועל**.

ע"פ 5291/12 האני נגד מדינת ישראל (17.9.18):

בעקבות הודאתו, הורשע הנאשם, בין השאר בעבירה של דרישת נכס באיומים בכך שהנאשם ניגש אל אחראי משמרת במועדון בו השתתף במשחקים אסורים, משהתברר לו כי הפסיד כ - 4,940 ₪, דרש לקבל את כספו בחזרה, משסורב, איים כי ברכבו יש אקדח ואין לו מה להפסיד, אחר ניגש אל הקופה, הוציא 1,350 ₪, פנה אל המתלון בדרישה שימסור לו את הכסף שבכיסו, המתלון נענה, בסופו של יום עזב הנאשם את המקום עם סכום של כ - 5,000 ₪, הוגש תסקיר חיובי, בית-המשפט העליון העדיף את האינטרס השיקומי, נוכח ההצלחה שנחל הנאשם בהליך השיקומי ובטיפולים מגמילה מהימורים משך שנים רבות ועונשו הומר מ - 3 חודשי מאסר בעבודות שירות ל - **220 שעות לתועלת הציבור**. עיון בפסק-דין זה מלמד כי דובר בנאשם אשר עבר הליך טיפולי, שיקומי מוכח משך שנים.

עפ"ג 20073-03-20 (מחוזי מרכז) **אלמה נגד מדינת ישראל** (23.11.20):

נאשם צעיר, **נעדר עבר פלילי**, הורשע בהתאם להודאתו בכך שעל רקע וויכוח עם המתלון על רקע שתיית אלכוהול, **איים אליו באמצעות סכין ולאחר מכן איים על אדם נוסף באמצעות הסכין**. תסקיר המכיל אלמנטים בלתי חיוביים. בבית משפט השלום המאשימה עתרה למתחם שבין 6 חודשי מאסר בעבודות שירות עד 18 חודשי מאסר בפועל. בית משפט השלום דן אותו ל - 6 חודשי מאסר בעבודות שירות. **בבית המשפט המחוזי הוקל עונשו בהסכמת המאשימה לשל"צ**.

עפ"ג (מחוזי ירושלים) 1307-05-16 **אבו טיר נגד מדינת ישראל** (13.3.16):

הנאשם הורשע בעבירות של איומים והחזקת סכין (לא בדרישת נכס), הוא הגיע לבית מכרו, ביקש כי יתלווה אליו לסמטה, כשהיו בדרכם שלף סכין והניפה לעברו, המתלון היכה בידו והסכין נפלה, בעל עבר פלילי, הושג הסכם סולחה, חלוף זמן, מהתסקיר עלה כי הרקע למעשה היה עלבון של מה בכך, **נדון ל - 7 חודשי מאסר בפועל**.

ת"פ (מחוזי חיפה) 3698-11-14 **מדינת ישראל נגד י.ח.** (18.6.15):

נאשם, אשר הורשע בשתי עבירות של דרישת נכס באיומים ועבירות נוספות, בכך שדרש מהוריו באיומים כסף כדי לממן את צריכת הסמים שלו - איומים במכת אגרוף ובשימוש בסכין ובמספרים - היה זה אירוע מתמשך, צעיר, נעדר עבר פלילי, היה עצור כחודשיים, עבר הליך שיקומי, נדון ל - **180 שעות לתועלת הציבור ולמאסר צופה פני עתיד**.

ג. שיקולי ענישה:

(1). חומרת העבירות:

הנאשם ביצע רצף עבירות חמורות, הגם שאלו בוצעו באותו מועד.

הנאשם איים על המתלונן ולא הרפה עד אשר המתלונן עשה כפי שהורה לו והתלווה אליו.

המלל המאיים שאותו השמיע הנאשם באוזני המתלונן היה **חריף** ורמז כי בכוונת הנאשם לגרום לו: זה ייגמר ברע, אני אמצא אותך, אם הוא רוצה להגיע לגיל 20 **ולבסוף הצמדת החפץ החד לגופו ואמירה שהפנים שלו לא יישארו חלקות.**

בעת המעשים, הנאשם **לווה בשניים נוספים** וכולם הובילו את המתלונן למקום אחר.

הנאשם המחיש את דרישתו, שהמתלונן ישלם לו 2,000 ₪ ובגין כל יום איחור 200 ₪ נוספים, תוך **שימוש בחפץ חד שאותו הצמיד לבטנו.**

לא קשה לדמיין את חששו של המתלונן אשר הובל בידי הנאשם ברכבו, מלווה בשניים נוספים, לאחר מילות האיום, כאשר הנאשם מצמיד לגופו את החפץ החד.

כל זאת, אך משום שהמתלונן העז לשלוח לחברתו של הנאשם הודעה טלפון אשר לא הייתה לרוחו.

זוהי התנהגות מאיימת אלימה שחייבת לפגוש ענישה המשיבה לנאשם כגמולו ואשר תרתיע אותו ואת הרבים מהתנהגויות שכאלו.

נראה כי הנאשם **תכנן** את האירוע והצטייד באותו חפץ מראש.

יחד עם זאת, יש לזכור, כי זהו **אירוע אחד, נקודתי**, בו ביום, **שלא היה לו המשך מאיים**, במהלכו הנאשם **לא תקף פיסית את המתלונן**, לא חבל בו ולא פצע אותו וכל מעשיו, **שאין להקל בהם ראש, נותרו בגבול האיום**, הגם שהיה זה איום חריף וקשה תוך דרישה כספית.

(2). עבר פלילי:

לחובת הנאשם עבר פלילי הכולל 3 הרשעות קודמות (במ/1).

עיון בגיליון ההרשעות מלמד, כי בשנת 2016 הורשע בבית-המשפט **לנוער בעבירת שוד** שביצע בשנת 2015.

עיינתי בכתב-האישום ובגזר-הדין (במ/2) ולמדתי מהם, כי הנאשם יחד עם הנאשמים הנותרים שדד מהמתלונן, אשר רכב על אופניו החשמליים, את **סוללה מאופניו** עבור האופניים החשמליים של הנאשם.

בית-המשפט לנוער ציין כי אין מדובר בנאשם אשר מודע לחומרת המעשה ואשר עבר הליך טיפולי מוכח (פסקה 9).

לאחר מכן בשנת 2017 הורשע בעבירת **תגרה** שאותה ביצע בשנת 2016.

עיינתי בכתב-האישום (במ/3) ולמדתי כי הייתה זו תגרה, כאשר **הנאשם אווז בקרש** ואילו הנאשם השני במוט ברזל.

הרשעתו האחרונה היא משנת 2017 בעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו **משנת 2016**.

נראה כי זהו נאשם שמעשים אלימים אינם זרים לו.

יחד עם זאת, הנאשם מעולם לא נדון לענישה בדרך של מאסר בפועל, ולמרות הרשעותיו הקודמות אין לומר כי מדובר בנאשם אשר גיבש לעצמו דפוסי עבריינות ברורים, אשר פסע אל העולם הפלילי מבלי שוב, והוא כננס ויוצא אל כותלי הכלא כדבר שבשגרה.

(3). התסקירים:

הראשון, מתאריך 19.9.19 תאר את נסיבות חייו של הנאשם: סיים 11 שנות לימוד, לא שירת בצבא עקב מעורבות שולית באותה עת, התייצב תעסוקתית, נישא, זוגתו בהיריון, אביו היה מכור להימורים שהתנהל בחוסר יציבות, גדל בקשיים כלכליים, במשפחה אשר פונתה מביתם מטעמים כאלה.

הוא נטל אחריות ביחס לביצוע העבירות, הביע חרטה, תיאר את הרקע למעשים, הביע צער על המעשה, **הביע אמפתיה כלפי המתלונן, ביקש להשתתף בהליך של גישור פוגע-נפגע**, מסר כי ניתק את קשריו השוליים.

המתלונן מסר כי בינו ובין הנאשם אין קשר **והוא אינו חושש מפניו**.

נמסרה הערכה, כי רמת הסיכון להתנהלות אלימה-עתידיית הינה **בינונית**.

ההמלצה היא לנקוט בענישה שיקומית.

השני, מתאריך 29.12.19 מסר פרטים על הקשר עם שירות המבחן בתקופת הדחייה.

נמסר כי הנאשם ממוקד בניהול חיים נורמטיביים, הוא השתלב בקבוצה טיפולית, אך הגיע לשניים מתוך ארבעת המפגשים הטיפוליים.

נוהל הליך של צדק מאחה, המפגש התנהל באווירה נינוחה ומכבדת ונערך הסכם איחוי הפגיעות בין השניים שצורף, המלמד, כי בין השאר, הנאשם פיצה את המתלונן ב - 3,000 ₪. **הנאשם הביע חרטה וצער בפניו של המתלונן - שירות המבחן העריך כי הליך זה הינו בעל השפעה וערך משמעותיים - התבקשה דחייה של הדיון.**

השלישי, מתאריך 25.5.20 מסר, כי הנאשם המשיך להגיע למפגשים בקבוצה הטיפולית, אך לא לכולם (ב"כ בטיעוניו מסר הסברים שונים לכך).

ההערכה היא כי מדובר בצעיר **בעל עמדות כוחניות** "אשר נראה כי נותנות לגיטימציה להתנהגות אלימה", אשר **נובעות מנסיבות חיו המורכבות**, בהעדר גורמי תמיכה.

למרבה הצער מחודש מרץ הופסקו הפגישות עקב מגפת הקורונה.

הנאשם ביטא רצון להמשיך קשר טיפולי, **חלה הטבה ביכולתו ליצור קשר** עם שירות המבחן, אך עדיין הרושם הוא כי הוא מונע **ממוטיבציה חיצונית** ביחס להליך הפלילי והחשש מגזר הדין.

מנגד, נמסר שהנאשם **משקיע מאמצים כנים על מנת לנהל אורח חיים תקין**.

ההמלצה היא להעמידו במבחן ולהטיל עליו ענישה שיקומית בדרך של עבודות שירות.

אם כן, **ניתן לסכם את תמונת המצב העולה מן התסקירים, שמדובר בנאשם אשר מציג ריבוי גורמים חיוביים, מפחיתי סיכון, משקמים, אך אין לומר כי אלו הם תסקירים חיוביים, מזהירים, המציגים תמונה שיקומית מוכחת, מוחלטת ועדיין שירות המבחן ממליץ לבכר את הענישה השיקומית שאין להתעלם ממנה.**

(4). שיקולים מקלים נוספים:

א. הנאשם הורשע בעקבות הודאתו, **לא ניהל משפט**, חסך את עדות המתלונן על כל המשתמע מכך וחסך זמן ציבורי ניכר.

ב. הנאשם צעיר, יליד 1998 כאשר מדובר במעשה מחודש נובמבר 2018.

ג. נמסר כי מאז ביצוע העבירות הנאשם נישא, הוא אב לילד קטן ועתה אשתו מצויה בחודשי הריונה.

ד. נמסרו נתונים אישיים שונים המלמדים, בין השאר, כי הנאשם גדל בסביבה לא נורמטיבית, ללא אב מתפקד ובסביבה של מחסור, וכי עתה שיקם את חייו את חייו.

ה. הנאשם עובד לפרנסתו - כיום - ספר עצמאי ובתקופה זו, כאשר מגפת הקורונה מכה בכל אזרחי המדינה יש כאן שיקול מסוים המוביל להעדפת ענישה הפוגעת פחות בפרנסה.

ו. שמעתי את דבריו האחרונים של הנאשם, התרשמתי מצערו, חרטתו ולמדתי על רצונו להמשיך בחיים נורמטיביים.

ז. אין להקל ראש בטענה ששני האחרים לא הועמדו לדין. המאשימה הסבירה זאת בהעדר ראיות מספיקות נגד האחרים (עמוד 20 שורה 30 והלאה), אך על פני הדברים, לכאורה, כתב-האישום עצמו מלמד כי השניים הגיעו עם הנאשם למקום, הם היו ברכב מהלך כל הנסיעה, הם שמעו את דברי האיום, אחד מהם ביקש את מכשיר הטלפון הסלולארי של המתלונן ולבסוף החזיר אותו.

ח. הנאשם היה נתון במעצר מתאריך 18.11.18 - 19.12.18 (כחודש).

ט. לאחר מכן היה עצור באיזוק אלקטרוני עד ליום 23.5.19, אז שוחרר למעצר בית, בתנאים ואלו בהחלט מהווים ענישה ברת שקילה.

תקופת שהותו של הנאשם במעצר באיזוק אלקטרוני הינה בהחלט מרכיב חשוב לקולה במסגרת כלל שיקולי הענישה. ראו בעניין זה, ע"פ 745/18 פלוני נגד מדינת ישראל (24.11.20): "...ראינו לתת משקל לחזרתו של המערער מערעורו על הכרעת הדין ומשקל נוסף לתקופת הזמן הממושכת של 26 חודשים בהם היה נתון המערער במעצר באיזוק אלקטרוני...(פסקה 13).

(5). מסקנה:

המאשימה עתרה בפני בית-משפט זה למתחם ענישה, שבין 12 - 28 חודשי מאסר בפועל ועתרה להטיל על הנאשם עונש מאסר בפועל בחלק העליון של המתחם.

ב"כ הנאשם עתר להסתפק בענישה בדרך של "צ ומאסר מותנה.

למרות חומרת המעשים המאיימים שאותם ביצע הנאשם ועברו הפלילי, הרי שנוכח העובדה, כי מאז עבר הנאשם כבר דרך שיקומית, הן בליווי שירות המבחן והן בחייו האישיים והתעסוקתיים, כאשר לא נפתחו לחובתו תיקים פליליים נוספים, ולאור העובדה כי היה נתון חודש במעצר של ממש (אשר לא יקוזז במסגרת הענישה שלהלן), לאחר מכן נתון במעצר באיזוק ובחלופת מעצר, ולפי גילו הצעיר בעת ביצוע המעשה (יליד 1998 - אירוע משנת 2018), הודאתו, החיסכון בזמן ציבורי, הסכם הגפ"ן היעיל, ויתרת השיקולים שהוצגו לעיל, אני סבור כי אין אינטרס ענישתי להטיל על הנאשם ענישה כעתירת המאשימה, דווקא בדרך של מאסר מאחורי סורג ובריש וגם ענישה בדרך של עבודות שירות, ברף המרבי האפשרי, יחד עם צו מבחן תאזן בין כלל האינטרסים העונשיים - השבה לנאשם כגמולו, הרתעתו, הרתעת הרבים ובד בבד מתן אפשרות לשיקום עתידי.

ד. תוצאה:

לאור כל האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 9 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות בהתאם לחוות דעת הממונה על עבודות השירות. לשם כך יתייצב הנאשם בתאריך 3.1.21 בשעה 09:00 (או במועד אחר שאליו יוזמן על-ידי הממונה) במפקדת הממונה על עבודות השירות מחוז מרכז.

עותק לממונה על עבודות השירות.

ב. 6 חודשי מאסר, שאותם לא ירצה הנאשם, אלא אם כן יעבור בתוך 3 שנים מהיום עבירה שיש בה יסוד של אלימות או איומים.

ג. צו מבחן למשך 12 חודשים.

הנאשם מוזהר בזאת, כי אם יפר את צו המבחן ניתן יהא להשיבו אל בית-המשפט ולגזור את עונשו כבתחילה.

עותק לשירות המבחן.

ד. במסגרת הסכם הגפ"ן נמסר, כי הנאשם פיצה את המתלונן בסכום של 3,000 ₪, ולפיכך איני פוסק פיצוי כעתירה המאשימה.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי מרכז/לוד בתוך 45 ימים.

צו כללי למוצגים.

התיק סגור.

ניתן היום, י"ג כסלו תשפ"א, 29 נובמבר 2020, במעמד הצדדים.